

פינוק לשבת

נא לא לקר'א בזמן התפלה		
וקריאת התורה		
מוצש"ק	הד"נ	
17:29	16:18	ירושלים
17:23	16:16	חיפה
17:31	16:33	תל אביב

עלון השבת לילדים

יו"ל ע"י בית המדרש אור שלום עיה"ק חברון תובב"א

שבת קדש פְּרַשְׁת לַךְ לַךְ | ח' מְרַחֲשֵׁן הַתְּשַׁע"ב | גְּלִיוֹן מִסְפָּר 1 | שָׁנָה ראשונה

דְּבַר הַאֲכֵלָה

נִקְדָּה אִמְחֵלָה

ילדים חביבים ויקרים

אני בטוח שפְּלַכֶם רוצים להתרחק מיצור הרע. פְּלַכֶם חפצים להיות נעימים להורים ולבני המשפחה, ותמיד עושים כל מה שרק אפשר על מנת לעשות רצון הקב"ה. אבל מדוע זה לא תמיד מצליח? מדוע לפעמים יש מריבות? פעמים? ברנז ועוד ענינים לא נעימים? נכון!!

זה מאד קשה להלחם נגד היצור הרע. אבל הנה נתנה לנו התורה בפרשה שלנו פטנט מיוחד לנצח. ומי אינו רוצה לנצח?

בפרשה שלנו נאמר: "וַיִּלֶךְ אַבְרָם כְּאִשְׁר דְּבַר אֱלֹהֵי ה', וַיֵּלֶךְ אִתּוֹ לוֹט" (בראשית יב, ד). כְּאִשְׁר מִשְׁרָאֵל מַחְלִיט לָקֵים מִצְוָה, כְּאִשְׁר דְּבַר אֱלֹהֵי ה', מִיָּד "וַיֵּלֶךְ אִתּוֹ לוֹט" – נִצְמַד אֱלֹהֵי הַיֵּצֵר וּמִשִּׂיאָו לְדַבֵּר אַחֵר. הַעֲצָה לָזֶה הִיא כְּמוֹ שְׂנֵהָ אַבְרָהָם, שְׂאָמַר: "אִם הַשְּׂמָאֵל וְאִימִינָה וְאִם הַיָּמִין וְאִשְׂמְאִילָה" – לְהִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ כְּכֹל הָאִשְׁר.

ולכן בכל פעם שאנחנו נרגיש שיצור הרע מתחבר אלינו נתרחק על ידי עשיית מצוה ואפילו אפשר לומר פרק תהלים או פסוק מן התורה ואפילו לחבר תפלה מהלב לקב"ה שיסיע לנו שלא נפשל. ובעזרת ה' נצליח במשימה.

שבת שלום גבורים שלי

דניאל

דיני הדלקת נרות שבת - א

חכמינו ז"ל תקנו להדליק נרות לכבוד שבת, ונחלקו הראשונים האם חיוב ההדלקה הוא משום ענג שבת או משום כבוד שבת.

א. בשלחן ערוך כתוב שיש להדליק שתי נרות אחד כנגד זכור ואחד כנגד שמור, ויש מנהג להדליק הרבה נרות כנגד כל ילד.

ב. אשה ששכחה לגמרי פעם אחת להדליק נרות שבת, משום קנס היא צריכה להוסיף כל ימיה גר אחד יותר ממה שהיתה רגילה להדליק לפני זה.

ג. דוקא נשים נוהגות קנס זה שאם שכחו ידליקו יותר אבל אנשים לא נוהגים קנס זה, וכן קנס זה נאמר דוקא בשבת ולא ביום טוב.

ד. אשה שנאנסה ולא הדליקה אינה צריכה להוסיף כל ימיה עוד גר, כי באנס לא נאמר קנס זה.

ה. אסור להשתמש בנרות שבת לצורך אחר, אבל להדליק מגר לגר מתור, וטוב שיהיה גר מיוחד להדליק בו תמיד נרות שבת.

ו. כיון שכל בני הבית צריכים לדעת שהם מקימים

מצוה בהדלקת גר שבת, לכן אם הם לא יודעים שהם מקימים מצוה אז חסר בקיום המצוה שלהם.

ז. כשהאשה לא נמצאת בבית או שאינה יכולה להדליק

גר שבת, אם יש לאיש בת גדולה שלא נשואה, היא

תדליק, כיון שמצוות הדלקת הנרות שבת לאשה, ואם

יש לו בת נשואה שמתארכת אצלו ידליקו שניהם.

גר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
ה"ד

חכמי ישראל

השגילי הפרשה

הרב אריה לוי (ו' בניסן ה'תרמ"ה - ט' בניסן ה'תשכ"ט; 22 במרץ 1885 - 28 במרץ 1969), רב ומשגיח, כונה אבי האסירים או רב האסירים. בירושלים היה ידוע בשם ר' אריה. פיתח כמשגיח בתלמוד תורה עץ חיים בירושלים. היה ידוע כבעל חסד, נודע ככינויו "רב האסירים" מפני שהיה נהג במשך פעשרים וחמש שנה, כבר בתקופת המנדט הבריטי, ללכת רגלית בכל שבת לבקר את האסירים בבתי הכלא, לעודד את רוחם ולכתוב להם מכתבים. בפרט נודעו ביקוריו אצל אסירי המחטרות ועולי הגרדום. בקר בקביעות גם בבית החולים למצורעים על מנת לעודד את יושביו. מידותיו הטובות ומעשי החסד הרבים שעשה היו למשא לספורים רבים על פגלו, ובזכותם היה נענץ על חלקים נרחבים בצבור. עם קום מדינת ישראל הקים את הישיבה הנקראת על שמו "בית אריה" כיום מונה הישיבה כמה עשרות תלמידים ביניהם רבנים ומורי הוראה מפרסמים. הרב לוי נפטר בערב שבת הגדול ה'תשכ"ט במרץ רפואי הדסה, ונטמן באותו היום אחרי חצות היום בבית הקברות סנהדריה, ובכך נתמלאה צוואתו שלא להספידו (הן בשל קדשת השבת והן בשל ח'דש ניסן שאין מספידו בו). על פי צוואתו נרשם במצבתו שהוא מבקש ממי שעולה לקברו שיאמר "אני מאמין באמונה שלמה בתחית המתים".

לך לך מארצך (יב, א). מארצך - מהארציות שלך... כי האדם הוא סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, ומלאכי אלקים עולים ויורדים בו". כי כשהאדם סבור שהוא רחוק מהש"ת והוא "מצב ארצה" והוא מן היורדים, הוא קרוב להש"ת "וראשו מגיע השמימה" אך כשסובר שהוא קרוב להש"ת "וראשו מגיע השמימה" והוא מן עולים, אז הוא רחוק מהש"ת ו"מצב ארצה" שהוא מן היורדים וכו'. וזהו "לך לך מארצך" - שהתעלות תהיה מתוך ארצך.

החיזה הפרשה

- מדוע לא בטר אברהם אבינו את הצפור?
- מדוע נאמר "גר? היה זרעך בארץ לא להם" ולא מזכר שיהיו גרים במצרים?
- הגר שפחת שרה, בת מי היתה?
- איך ידע אברהם לקרא לישמעאל בשם ישמעאל?

סוד לעלות השבת

נפתלת דרכי השנהגה - א

בעיר תוניס חי יהודי עני וקשה יום, ושמו אברהם. את מחייתו מצא מעבודות קשות ולא תמיד מכבדות שהיו מזדמנות לידו. אך למרות עוניו ודחוקו, היה שמח בחלקו ומלא בטחון בהשגחה העליונה שלא תעזבהו. לא הרחק מביתו של אברהם התגורר יהודי נדיב וטוב לב, רחמים שמו, שהיה מושיט לו עזרה בכל עת מצוקה. בתקופות כאלה היה רחמים מלנה לו סכומי כסף נכבדים, והוא היה מחזירם לו כעבר זמן, בתשלומים נוחים. רחמים מעולם לא דחק בו בפרעון ההלוואות, אך מעולם גם לא ארע שאברהם לא פרע את חובותיו. פעם אחת, כשהתדפק אברהם על דלתו של שכנו הנדיב, מצא אותו בעיצומה של פגישה עסקית עם אחד משועי תוניס - סניור פמוס. השניים עמדו לתתם על עסקה מרפכת וטרדות העסק ניכרו על פניהם. משהבחין רחמים באברהם, לא היה זקוק להסברים נוספים. מיד שלח ידו אל פסו כדי לשלף מתוכו צרור שטרות ולתיתם לשכנו בהלוואה. סניור פמוס, שהיה מפרסם בכל עיר באטומות לבו כלפי העניים והנדבאים, הבחין בנעשה וצרות-עיניו לא הניחה לו להבליג. הוא שלח ברחמים מבט לעגני וסגון: "הא, גם אתה תומך בבטלנים הללו?". רחמים, שלרנע אהזו בו בוששה, מהר להוציא את ידו מכיסו, והפטיר לעבר אברהם: "מצטער, אבל כרנע אין לי, אולי בהזדמנות אחרת". אברהם, שהבחין בנעשה, יצא מבית שכנו מביש ונכלם. הוא חשב על ביתו הריק ממזון, על בניו הקטנים ועל רעיותו המצפים בכליו עינים לכסף, שבו חשב לקנות כמה מצרכי יסוד. דמעות טפפו את עיניו. אך מיד חזק את לבו באמונתו וחזר והתמלא בטחון בה'. "הקב"ה עשיר גדול הוא, ויש לפניו דרכים רבות לסייע לנו", נחם עצמו. בשעה שסניור פמוס ישב אצל עמיתו רחמים, חמק אל ביתו בנו הצעיר של מתמוד, מוכר הירקות. הוא חדר אל הבית מבעד אחד החלונות האחוריים. חפוש מהיר העלה שלל נכבד - שני צמידים זהב יקרים. חיש קל שלשל הגנב את הצמידים לכיסו. ובמהירות הסתלק מן הבית. בשבוב אל חנותו של אביו, נתקבל בצעקות רמות. האב זעם על בנו שעזבו בעיצומה של העבודה וצוה עליו מיד לבצע עבודה מסוימת. הגנב מהר להסמין את הצמידים בתוך ארנז ענבים שעמד בפנה, והלך למלא את מבוקשו של אביו.

המשד יבוא בס"ד